

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3603/2021
25.11.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, Драгане Миросављевић, Бисерке Живановић, Весне Субић и Зорана Хацића, чланова већа, у парници тужиоца-противтуженог АА из ..., чији је пуномоћник Раде Терзић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Краљеву и туженог-противтужиоца Града Краљева, кога заступа Јавно правобранилаштво Града Краљева, ради утврђења по тужби и ради чинидбе по противтужби, одлучујући о ревизији туженог-противтужиоца Града Краљева изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1651/20 од 08.12.2020. године, у седници одржаној 25.11.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог-противтужиоца Града Краљева, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1651/20 од 08.12.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог-противтужиоца Града Краљева изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1651/20 од 08.12.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву П 2100/2016 од 02.07.2019. године, ставом I изреке утврђено је да је тужба тужиоца против тужене Републике Србије повучена. Ставом II изреке, утврђено је да је тужилац-противтужени по основу одржаја власник кп. бр. .. К.О. ..., укупне површине 5 ари 09 м², коју чине земљиште под зградом-објектом површине 90 м² и њива треће класе површине 4 ара 19 м² уписане у лист непокретности број .. К.О. ..., што је тужени-противтужилац Град Краљево дужан признати и трпети упис права својине у корист тужиоца-противтуженог на наведеној непокретности. Ставом III изреке, одбијен је противтужбени захтев туженог-противтужиоца Града Краљева којим је тражио да суд обавезе тужиоца-противтуженог да му на име накнаде за прибављено право својине у висини тржишне вредности кп. бр. .. К.О. ..., исплати износ од 1.201.799,90 динара са законском затезном каматом од 05.10.2017. године, као дана подношења противтужбе па до исплате, као неоснован. Ставом IV изреке, обавезан је тужени-противтужилац Града Краљево да тужиоцу-противтуженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 153.100,00 динара. Ставом V изреке, одбијен је захтев тужиоца-

противтуженог да му тужени-против тужилац Град Краљево на име трошкова парничног поступка исплати износ преко досуђеног износа из става IV изреке ове пресуде.

Апелациони суд у Крагујевцу је, пресудом Гж 1651/20 од 08.12.2020. године, ставом првим изреке, одбио жалбу туженог, као неосновану, и пресуду Основног суда у Краљеву П 2100/2016 од 02.07.2019. године потврдио у ставу II, III и IV изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени-противтужилац Град Краљево је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној, на основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужилац је доставио одговор на ревизију туженог-противтужиоца Града Краљева.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији ревидента, као изузетно дозвољеној, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, пошто одлука нижестепених судова не одступа од судске праксе о могућности стицања права својине одржајем на градском грађевинском земљишту. Имајући у виду врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су нижестепени судови навели за своју одлуку, у конкретном случају, не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Указивање ревидента на другачију одлуку суда о истом правном питању не значи нужно неуједначену судску праксу, јер одлука у парницама са тужбеним захтевом као у овој правној ствари зависи од чињеничног стања утврђеног у сваком конкретном случају.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу првом изреке, донео на основу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије, у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради утврђења тужилац је суду поднео 10.10.2016. године, а вредност предмета спора је 150.000,00 динара. Противтужба ради исплате поднета је 05.10.2017. године, а побијана вредност спора по противтужби је 1.201,799,90 динара (противвредност 10.083,60 евра на дан подношења противтужбе).

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде по тужби и по противтужби не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, односно противтужбе, следи да је ревизија туженог недозвољена.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић